

Ний го измъкнахме отъ урвата, и отъ тамъ четворица опълченци го понесоха обратно на Вятро-поле.

Пхтя при възвишенността бѣше особено опасенъ. Тукъ никой не можеше да бжде увѣренъ, че ще направи още една крачка благополучно. Започнало бѣ да се стѣмнява.

— Какъ ли ще вървимъ нощесъ, ако пхтя и на напредъ бѣде сжщо такъвъ? се питахме ний, още повече, че нощта обѣщаваше да бжде тъмна.

Но ний изминахме най-опасното мѣсто, до гдѣто бѣше още свѣтло. Наистина, по-надолу пхтя не бѣше ни гладъкъ ни равенъ, но сравнително бѣше по добъръ отъ току що изминатия. По-долу отъ това мѣсто бѣхме принудени да се спрѣмъ до като мине генералъ Докторовъ съ полковетъ отъ 1-а кавалерийска дивизия.

Настана нощта тъмна като рогъ. Завалѣ снѣгъ, задуха вѣтеръ и се вдигна една страшна виелица, отъ която не само наоколо, но и прѣдъ краката ни нищо не се виждаше. Криволимъ по една козя пхтека, по нѣйдѣ изровена отъ пороинитѣ дъждове, а сега прѣпълнена съ снѣгъ и току потъваме и падаме. По нѣйдѣ тая пхтека минава прѣзъ съвсѣмъ голи камъни.

Бѣше вече късно, около 10 часа, когато дружинитѣ се спрѣха. Оказа се, че тамъ нанаспрѣдъ имало нѣкаква скала, прѣзъ която спущали планинската батарея. Значеше това, че ще нощуваме, или по-добрѣ да кажа, че ще чакаме тукъ до разсѣмнувание. Дружинитѣ се спрѣха по самия пхтъ, въ такъвъ редъ въ каквото вървяха. Опълченцитѣ на бързо насѣкоха дърва и скоро се образува една дълга огненна верига, около която тѣ и налѣгаха да спятъ, безъ, обаче, да се бѣха взели каквито и да би било прѣдпазителни мѣрки. Само въ 3-я дружина при знамето неподвижно стоеше часовой, който се смѣняваше на всѣки половина часъ.

Азъ полюбопитствувахъ да видя спущанieto на планинската батарея прѣзъ отвѣсната скала, още повече, че не бѣше до тамъ и далеко — чувахъ се виковетѣ при спущанieto на орджията. Азъ се приближихъ.

— Полегичка, полегичка! На дѣсно . . . още малко, тѣй . . . стой, стой! . . . зачухъ команда.

Като наближихъ още при скалата, видѣхъ коне и горскитѣ орджия, около които горѣха огнове.